

UUT'T OLDE VODDEN

Mien grommoo hef wels veteld
Dat'tvrögger neet zo bes was,
Nee, veral van te völle geld
Hadden ze toë gin las!

De börgemeister dat was altied
dr éne met geld van zich zelf,
Van watte vedeenen indertied
Konne neet lèven veur de helf,
Want toch ai börgemeister bunt
Moj oew können loaten zeen,
Iets waj zonder geld neet kunt
Das noew nog net as int veleen.
nArmoe-zaaier as börgemeister
Dat konnen ze neet hemmen,
Ze maakten dan ok gin geheister
Zoln dr'nrieke keerl veur nem'n.

Dat was toë nog ech'neerebaan,
tGing um ut vedeenen neet,
En de mense lèèfden in de waan
Dat tat zonder geld neet geet.
Dus alléne de heel venamen
Zoln toë börgemeister wèen,
tGeld en ánzeen gingen samen
In darpen, moor ok in de stèen.
Wein'gen kon'n zich permitteern
Um te wodden börger-vader,
Hoëfn ie zonder geld neet te
probeern
Dat wissen ze altogader

Ok de andre hóge börgerieje
Had ut vaste neet te vet,
Ze waarn destieds gaw blieje
Op'tluxe wodden weinug elet.
Ze reddden zich, moor hoë?
tWas dee tied ok zo gelègen
Onze doornie zol toë
Nog zelf zien schossteen vègen.
Das tan van veur mien tied

Want toë ik zon jonge was
Hadde al een tuinman, en liet,
(Dr was över epròat met hoon)
As ut zo kwam te pas
Dee ok zukke karweitjes doon.

Wee schoolmeister toë was
Kreeg ok neet völle loon,
Daags stönne dan veur de klas
En mos sòavens van alles doon.
Heel völle verénuggingen veral
Zo as dee veur meziek en zang
Waarn dr de veürge eeuw ok al
En de meister heel dee ok gang.
Ok ut plaatselukke veefonds
Zolle bieje holn en beschrièven,
Watte vedeenen was moor strons
En dat konne ok neet op-drièven.
De geiten-fokverénugging ok
Vonne heel neet te min,

Veur heüpe clubjes wasse drok
En in bestuurn zatte ok in.
Hee had van alles bieje de hand
Proebren'tinkom'n te vesterken
Zo hadde ok'ngroot stuk land
Datte nog mos bewerken
Um datte'tmoor minnetjes had
Zolle dus zelf wat veubouwen,
As iets moeiluk is wet ie dat
Iej dran pas'n mot dan mouwen!

Eerpels, bonen en meer zuk grie
Mosse int veurjaar potten,
Veral in april en mei
Zol dat de grond in motten.
Hee zag neet op tegen zuk werk,
En as dat spul ging greüjen,
Hanteern e schuppe, hakke, hark
Nog tut ut eerpels bleüjen.
Moor'tmooiste van alles toch

Was dat ut um zon veurdeel gaf,
Datte zo völle oogsten moch!
Hee haaln der heel wat af!

De dokter en notarus hier
Hadn'ngrote tuun met perken!
Dee waarn in mien tied wat fier
Hek nooit in'd'tuün zièn werken.
Umdat eur tuun achter'thuus lag
Koj dat ok moor moeilijk zeen,
Dus kan'twèen dat wak neet zag
Dat ze dat toch wel us deen.

nBörgemeister zo reknen wíj
Was venaam, ston böven alles,
Um zet'n iej neet in de ríej
. Hee'snummer één; zat „stalles”.
Notarus, dokter, en de doorníej
Dee kwam'n doornòa an bod,
Ok venaam, moor an dee drief
Was toch feitluk iets kapot.
Van dee drieë wisse wíj dat,
Wel heel mis in onze ooge,
Ze pròaten neet'tVoddens plat
Vonnen zich doorveur te hóge!
tMag wèen zheb ons pròòtn
eweerd
Hoowel wíe'tplat neüdüg vonnen,
Umdat ze ut neet hebt eleerd
Dat ze dat gewoon neet konnen.
Och'nnotárus hef ok'neigen taal
As: concept, borderel, comperant,
Zukken woorde in zien verbaal
Gingen ons weer
böven'tverstand!

kZegge moor al klinkt wat
dreuge:
„Nieder hef zo zien meüge”.